



VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

OPENBARE COMMISSIEVERGADERINGEN

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, ENERGIE, LANDBOUW EN
WERKGELEGENHEID

VERGADERING VAN 23 MAART 1995

Interpellatie van de heer M. Olivier tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de problematiek van de delocalisatie van ondernemingen en de weerslag daarvan op de grensregio's

VOORZITTER : de heer J. Laverge

— *De interpellatie wordt gehouden om 14.40 uur.*

Interpellatie van de heer M. Olivier tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de problematiek van de delocalisatie van ondernemingen en de weerslag daarvan op de grensregio's

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Olivier tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de problematiek van de delocalisatie van ondernemingen en de weerslag daarvan op de grensregio's.

De heer Olivier heeft het woord.

De heer M. Olivier : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, in het kader van het door de Europese Unie goedgekeurde ontwikkelingsprogramma werden bepaalde gebieden erkend als prioritaire investeringsgebieden.

Henegouwen werd erkend als doelstelling 1-gebied en zal tot 1999 vele miljoenen aan Europese subsidies binnenrijven. De totale steun wordt op 30 miljard frank geschat.

De grensregio Nord-Pas-de-Calais verwierf een ad hoc statuut dat ver-

gelijkbaar is met dit van een doelstelling 1-gebied en ontvangt subsidies van de Europese Structuurfondsen.

Dankzij de Europese gelden kunnen investeringen in deze gebieden tot 30 percent worden gesubsidieerd. De gevolgen voor de regio Zuid-West-Vlaanderen zijn dan ook niet te onderschatten : de tewerkstelling daalt en de delocalisatie neemt voortdurend toe.

Heel wat Zuidwestvlaamse ondernemingen trokken de voorbije jaren weg naar de provincie Henegouwen of naar de grensregio Nord-Pas-de-Calais.

Mijnheer de minister-president, de Europese subsidiepolitiek is echter slechts een van de oorzaken van de delocalisatie.

Uit mijn contacten met ondernemers blijkt duidelijk dat de problematiek veel ruimer is.

De ondernemers verwijzen naar de soepelere milieuwetgeving in Henegouwen en Noord-Frankrijk die bovendien minder hiaten vertoont dan de Vlaamse wetgeving, wat de rechtszekerheid ten goede komt.

Potentiële investeerders in de hogervermelde grensregio's worden in hun investeringsbeslissing begeleid door gespecialiseerde ambtenaren, ook wel investeringsprospectoren genoemd. In Franssprekende gebieden noemt men hen "les animateurs éco-

nomiques". Deze begeleiding draagt ertoe bij dat de administratieve aanpak sneller en efficiënter verloopt zodat de bouw- en exploitatievergunningen binnen een termijn van 1 maand worden afgeleverd.

Mijnheer de minister-president, deze omkaderende factoren staan in schril contrast met de Vlaamse toestand waar een welwillende investeerder dikwijls verstrikt geraakt in de administratieve mallemolens.

Inzake de regio Nord-Pas-de-Calais wijzen de ondernemers tevens op de indrukwekkende verbetering van de infrastructuur, de nabijheid van een grote buitenlandse markt en de loonkost die tot 30 percent lager is dan in Vlaanderen.

De grootste handicap voor de regio Zuid-West-Vlaanderen is echter het gebrek aan goedkope industriegronden.

Bij de vorige herziening van het gewestplan op 21 mei 1991 heeft de Vlaamse regering beslist slechts 182 ha te behouden van de 289 ha die oorspronkelijk door de intercommunale voor streekontwikkeling en de GOM werden gevraagd.

Deze beperking staat haaks op de berekeningen van het voorontwerp van het Structuurplan Vlaanderen dat - binnen het grensoverschrijdend netwerk Rijsel-Roubaix-Tourcoing en Kortrijk - voor het arrondissement Kortrijk de bijkomende realistische behoefte aan nieuwe terreinen

Olivier

voor economische activiteiten tot 2007 op 403 ha raamt.

De intercommunale dringt aan op een herziening bij hoogdringendheid van het gewestplan Kortrijk zodat 6 bijkomende nijverheidszones met een totale oppervlakte van 262 ha kunnen worden vastgelegd. Het nieuwe streekplatform Rebak is van oordeel dat een ruimer aanbod van vestigingsgronden dringend noodzakelijk is om de bedrijvigheid en de tewerkstelling in eigen streek te kunnen verzekeren.

Het bericht van vorige week dat de drukkerij Delabie in januari 1996 in Moeskroen van start gaat met een nieuwe Duitse rotatiepers en afwerkingslijn heeft het falend ruimtelijk- en milieubeleid en de perverse Europese subsidiepolitiek nog maar eens op een bijzonder pijnlijke wijze geïllustreerd.

Dit is een van de talrijke voorbeelden van de jongste maanden. Samen met de aangekochte grond en het op te richten bedrijfsgebouw betekent dit een investering van ongeveer 500 miljoen frank op zo'n 6 kilometer van het betrokken bedrijf. In de komende vier jaar moet het bedrijf 50 Waalse mensen in dienst nemen om van de Henegouwse subsidieregeling te kunnen genieten. Daarom heb ik een aantal vragen voor de minister-president.

Mijnheer de minister-president, onderkent u de problematiek ?

Wordt de problematiek van de delocalisatie en de economische gevolgen daarvan voor de grensregio's opgevolgd ? Zo ja, welke administratie doet dat ?

Welke concrete maatregelen zal de minister-president nemen om de delocalisatie tegen te gaan ?

Kan er voor bepaalde bedreigde gebieden in Vlaanderen een soort economisch fonds worden opgericht om de bestaande verschillen te milderen en zoveel mogelijk weg te werken ?

Men zou ook kunnen denken aan een grondfonds waarvoor de overheid de voorwaarden creëert. De bedrijven zouden dan verder met eigen middelen kunnen investeren.

Kan er overleg worden georganiseerd tussen de Vlaamse regering en de bedreigde regio's om de meest adequate oplossing voor deze problematiek te vinden ? Ook in dit verband moet de problematiek dan permanent worden opgevolgd.

De voorzitter : De minister-president heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, collega's, de heer Olivier heeft een aantal factoren aangehaald die leiden tot het verleggen van een deel van de investeringsstroom naar Noord-Frankrijk en Henegouwen. Ik herhaal dat wij allen dit probleem onderkennen.

Ik hoef u er niet van te overtuigen dat de delocalisatie verschillende gezichten vertoont. In het beste geval komt ze neer op een kennelijk geringere aantrekkingskracht op nieuwe investeringen. In het ergste geval gaat het over delocalisatie pur sang. Bestaande bedrijven worden dan gewoon naar elders verplaatst. Dit is niet enkel een kwestie van subsidies, er zijn ook andere factoren die meespelen.

De idee van het structuurplan kan misschien helpen om het probleem van de beschikbare terreinen op te lossen. We moeten dit genuanceerd zien. Ik heb studies van onder andere de GOM gelezen. In deze studies heeft men het over duizenden hectaren. Wij moeten het debat over de juiste oppervlakte hier niet voeren, maar ik onderken ook dat probleem. We worden niet enkel met een probleem van subsidies maar ook met een lokalisatieprobleem geconfronteerd. We moeten trachten dit laatste probleem op een evenwichtige manier en met maximaal respect voor de open ruimte op te lossen.

We mogen ons echter niet overgeven aan pessimisme. Mijnheer Olivier,

het zou mij verbazen als dat uw gedragslijn zou zijn, u die een congenitaal en structureel optimist bent.

Wanneer we dit alles vaststellen, dan moet ik ook de keerzijde even bekijken. Ik moet dan nagaan waarom toonaangevende buitenlandse ondernemingen toch nog volop investeren in Vlaanderen. U kent de cijfers daarover en voorzichtig gesteld mogen we zeggen dat het om enkele duizenden arbeidsplaatsen gaat. Ik kan enkel bevestigen dat deze investeringsstroom zich de eerste tijd zal voortzetten. Dat blijkt uit informatie die ik de laatste dagen heb ontvangen. Als we peilen naar de redenen voor nieuwe investeringen, dan geloof ik dat het internationaal economisch profiel van Vlaanderen globaal gezien en ondanks de mankementen nog steeds gunstig is.

Er duiken twee problemen op : de fiscaliteit met daaraan gekoppeld de subsidies, en de discontinuïteit in de milieuregelgeving die ons af en toe parten speelt. Op dit punt zijn wij aan een inhaalbeweging toe, en wij mogen ons niet laten afleiden van de doelstellingen op het vlak van milieuregelgeving. Wellicht zal de methode eens opnieuw moeten worden bekeken.

Het tekort aan fiscale stabiliteit kan niet worden vergeleken met de snelle wijziging in de milieuregelgeving. Hier kan naar mijn overtuiging meer zekerheid worden gecreëerd zonder dat de doelstelling - voldoende inkomsten voor de overheid - in het gedrang komt.

Mevrouw Demeester zei onlangs dat wij in 1998 de theoretische mogelijkheid zullen hebben opcentiemen toe te staan, maar hier pleitte zij niet voor opcentiemen op de personenbelasting. Zij herhaalde wat stond in de theoretische modellen van de financieringswet, namelijk dat het kan worden gerealiseerd in 1998. Op dat ogenblik - en misschien reeds voordien - zullen er bepaalde afwegingen moeten worden gemaakt.

Van den Brande

Wij worden geconfronteerd met het subsidieprobleem, het lokalisatieprobleem en de wetgevings- en regelgevingsproblemen. Wanneer de orthodoxe budgettaire toestand van Vlaanderen het toelaat, kunnen wij misschien opnieuw - zij het selectief - denken aan het herinvoeren van bepaalde investeringsaftrekken. Deze methode lijkt mij een van de nuttigste om investeringen in het binnen- en buitenland aan te trekken.

De heer Olivier heeft de knelpunten op een rijtje gezet. Ik ben in het bezit van de GOM-studie West-Vlaanderen, die hierover heel wat zinnige dingen zegt. De hoofdprioriteit van de GOM is het versnellen van de procedures onder meer inzake milieu en ruimtelijke ordening. Meteen antwoord ik op een van uw vragen, mijnheer Olivier : het is mijn bedoeling de GOM's een grotere kernfunctie toe te bedelen bij de procedureslag. Daarom is er de beslissing om één loket te installeren per provincie.

De zeer hoge subsidies die in Henegouwen en Noord-Frankrijk worden toegekend, willen wij op twee manieren compenseren.

Eerst en vooral zie ik erop toe dat de Europese gelden niet op een oneigenlijke manier worden gebruikt in de buurgebieden. Daarnaast zal de Europese Commissie - zoals ik al herhaaldelijk heb gezegd - allicht een bufferzone aanvaarden aan de grens met die gebieden. In die bufferzone zal ook een verhoogd steunpercentage mogen worden gebruikt.

Het is belangrijk aan de ene kant door te werken op deze tijdelijke bufferzone en aan de andere kant voldoende toe te zien op de adequate toepassing van de steunregelingen in Europa. Dit is tevens een oproep aan de toekomstige Vlaamse parlementsleden, maar zeker ook aan de toekomstige federale par-

mentsleden, opdat zij zich ook nog eens met iets nuttigs zouden kunnen bezighouden.

In de volgende periode moeten wij gezamenlijk de controle uitoefenen en ook voorstellen doen naar Europa toe om subsidieregelingen opnieuw ordentelijk toe te passen. Er wordt gesproken over een Europa zonder grenzen, maar ik ben ervan overtuigd dat er wellicht nog nooit zoveel grenzen en muren zijn opgetrokken langs een omgeleide weg - de weg van de subsidiëring. De subsidiëring wordt zelden op een juiste manier toegepast, waardoor bijkomende artificiële concurrentie tot stand komt in de plaats van ontwikkelingsmogelijkheden te creëren.

Door op deze verschillende assen te werken, hopen wij een antwoord te kunnen bieden aan de hele problematiek, zoals ook de heer Olivier en ook andere collega's bij vorige gelegenheden in de commissie naar voren hebben gebracht.

Het Verdrag van Rome verbiedt in principe elke vorm van overheidssteun aan overheidsbedrijven.

Artikel 92, lid 3c, maakt evenwel een uitzondering "voor steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde regionale economieën te vergemakkelijken mits de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad". Deze toch wel belangrijke regel wordt meer en meer met de voeten getreden. Ik heb er nooit doekjes om gewonden dat ik de rol van het toekomstige federale parlement erg hoog inschat en ik ben ervan overtuigd dat het mee de rechtmatige spreekbuis voor Vlaanderen moet worden, in zoverre het dan over een gedeeltelijke controle op de Europese regelgeving ter zake en de toepassing ervan gaat.

Het is de Europese Commissie die de bestaande erkenning van ontwikkelingszones in herziening heeft gesteld, naar aanleiding van de klasse-

ring van Henegouwen als doelstelling 1-gebied. Bovendien moet dezelfde Commissie ook uitmaken welke zones al dan niet in aanmerking worden genomen. Ze wil de totale oppervlakte beperkt houden - in vergelijking met de huidige toestand - en is van plan het aantal inwoners in die gebieden als criterium te hanteren. De Europese Unie legt niet alleen de gebieden vast waaraan regionale steun mag worden verleend, maar tevens de maximumlimieten van de steunpercentages. Indien de Commissie de reglementering strikt zou toepassen, komt nagenoeg geen enkele zone in Vlaanderen in aanmerking. Dat mogen we niet uit het oog verliezen en we moeten de gevolgen dragen van bepaalde ontwikkelingen. Dit vormt overigens ook mijn sterkste argument om het doemdenken van sommigen, die beweren dat er in Limburg niets is gebeurd, te weerleggen. De Commissie heeft naar aanleiding van wat er is gebeurd, binnen doelstelling 2 slechts 19 Limburgse gemeenten opgenomen, omdat de relatieve vooruitgang in vergelijking met andere regio's in Europa van die aard was dat het niet zinvol werd geacht verder te gaan. De vermelde criteria schrijven voor dat het moet gaan om zones met een inkomen dat ten minste 17 procent lager ligt dan het nationaal BBP-gemiddelde en dat er bovendien een structurele werkloosheid moet heersen die minstens 17 procent boven het nationaal gemiddelde uitstijgt. Aan die voorwaarden moet onafgebroken worden voldaan gedurende een periode van vijf jaar.

Ik pleitte ervoor - en dat zal ook gebeuren - dat de Commissie Vlaamse zones zou toewijzen voor een equivalent van 12 procent van de bevolking. Uiteraard heb ik bij de formulering van mijn voorstel rekening gehouden met de gegevens die de GOM's ons hebben doorgespeeld. De nadruk zal voornamelijk liggen op gebieden die als doelstelling 2 of doelstelling 5b werden erkend. De Europese Commissie legt die norm immers zelf ook op. Het gebied

Van den Brande

Westhoek-kuststrook maakt daar deel van uit, net zoals Meetjesland, een zone rond Turnhout en Limburg. We schoven daarnaast ook de eerder exceptionele idee naar voren van een bufferzone die gemeenten in zowel West als Oost-Vlaanderen omvat. Ik vermeld dit omdat het probleem maar al te dikwijls wordt ingekrompen tot Zuid-West-Vlaanderen, maar het omvat dus Zuid-west-Vlaanderen én Zuid-oost-Vlaanderen.

Ik hoopte in feite dat we enkele weken geleden al de beslissing van de Commissie zouden kunnen mededelen, maar ik stel vast dat de Commissie ook gisteren niet tot een besluit is kunnen komen. Ik dring er dan ook ten zeerste op aan dat tegen eind april er een Europees oordeel is geveld over het geheel van de Vlaamse voorstellen. Indien die er vroeger komt, des te beter natuurlijk. Het gaat hier immers niet louter om het probleem van de bufferzone, maar tevens om alle ontwikkelingszones in heel Vlaanderen.

De Europese Commissie beslist autonoom welke gebieden al dan niet worden erkend en in hoeverre er steun aan wordt verleend. Uit de formele en informele contacten zijn een aantal richtlijnen gebleken die de Commissie zeker wil volgen. Ik som er vier op. Ten eerste mogen alleen gemeenten die strikt aangrenzen bij een doelstelling 1-gebied in aanmerking komen. Ten tweede mogen geen steden of gemeenten met een hoog ontwikkelingsniveau in de lijst worden opgenomen. Ten derde zullen alleen de gemeenten met een economisch ontwikkelingspotentieel - naargelang de beschikbaarheid van terreinen, bedrijven enzovoort - een kans maken en ten vierde worden relatief lage steunpercentages, schommelend tussen 15 tot 20 procent, aangehouden. Ik vermeldde al eerder deze cijfers en het lijkt er sterk op dat dit ook de norm zal worden.

Vervolgens zal ik antwoorden op enkele concrete vragen van de heer Olivier. Deze problematiek wordt opgevolgd door de administratie Economie, dit in samenwerking met de GOM's.

De idee om een grondfonds op te richten, lijkt niet interessant. Het zou niet alleen gaan om een budgettair fonds, maar eerder om een "kapitalisatiebuffer". Op die manier worden er mogelijkheden gecreëerd, dit onder meer op het vlak van de investeringen.

Er zal overleg worden georganiseerd. Op het ogenblik beschikken wij hiervoor over vier erkende streekplatforms. Aangezien men ter plaatse beter weet wat er moet gebeuren, wordt overwogen om een aantal losse streekplatforms op te richten. Dit geldt voor heel Vlaanderen, inzonderheid Kortrijk en Zuid-west Vlaanderen.

De voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer M. Olivier : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister-president voor zijn toelichting. Ik hoop dat hij deze zaak op de voet zal volgen, onder meer wat de onderhandelingen met de Europese Commissie betreft. Tijdens de laatste maanden hebben zes bedrijven zich gevestigd in Henegouwen. Het gaat om een investering van 2,3 miljard frank. Er worden 175 arbeidsplaatsen overgeheveld en er zullen 334 nieuwe arbeidsplaatsen worden gecreëerd. Dit maakt voldoende duidelijk hoe noodzakelijk het is om voor de regio van Zuid-west- en Zuid-oost-Vlaanderen iets te doen.

De voorzitter : De heer Bril heeft het woord.

De heer L. Bril: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik ben niet zo optimistisch en ik verzoek u om niet aan struisvogelpolitiek te doen. Men ziet blijkbaar de splinter bij de buur en niet de balk in het eigen oog. Met deze splinter bedoel ik de subsidies.

Mij baserend op mijn eigen ervaring op het veld, vrees ik dat de delokalisatie zal voortgaan. De balk in het eigen oog is het feit dat er geen ambachtelijke of industriegronden meer zijn. De bedrijven worden dan ook gedwongen om weg te gaan.

De bedrijven die toch willen uitbreiden via een BPA, krijgen te maken met groene jongens en v.z.w.'s die hen het leven zuur maken. Bovendien is er sprake van een procedureslag en soms wordt men gedurende een of twee jaar gehinderd door de administratieve rompslomp. De bedrijven moeten allerhande controles ondergaan, onder meer arbeidscontroles en technische controles. Eigenlijk kan worden gesteld dat het gaat om controle om de controle. De vraag rijst wat er in de toekomst moet gebeuren met de zonevreemde bedrijven. Iedereen is bekommerd om het milieu, maar men moet een keuze maken. Indien men de bedrijven hier wil houden, maar niet meer over voldoende industriegronden beschikt, zou men de open ruimten moeten gebruiken. Men zou dan landbouwgrond moeten omvormen tot ambachtelijke zone of industriezone. De vraag rijst waarom men spreekt over zonevreemde bedrijven. Ik meen dat deze term is overgewaaid vanuit Limburg, waar de reconversie veel later op gang is gekomen. Hier gaat het om bedrijven die zich twintig of dertig jaar geleden op een legale manier in West-Vlaanderen hebben gevestigd, nog voor er sprake was van gewestplannen. Zij hadden een geldige bouwvergunning.

Door een nieuwe inkleuring lagen deze bedrijven plots niet langer in een ambachtelijke zone. Deze bedrijven hebben nog gronden ter beschikking.

In plaats van deze bedrijven weg te jagen naar Henegouwen of Frankrijk of ongeschonden open ruimten in te palmen voor nieuwe ambachtelijke zones doet men er, mijns inziens, beter aan deze bedrijven ter plaatse te laten uitbreiden.

Bril

Mijnheer de minister-president, ik beklemtoon dat de problematiek veel ruimer is dan die van de subsidies.

Ik verzeker u dat veel Zuid-west-vlaamse bedrijven ter plaatse willen blijven als zij de kans krijgen uit te breiden en niet door allerlei maatregelen worden weggepest.

Mijnheer de voorzitter, collega's, wij moeten eens duidelijk bepalen wat wij willen !

Ik steun volmondig de initiatieven inzake het behoud van de open ruimte.

Wil men de bedrijven verhinderen aan delocalisatie te denken, moet men nieuwe industriegronden ter beschikking stellen. Dit zullen dan meestal landbouwgronden zijn zodat er nog meer groene ruimte verloren gaat.

Ik herhaal dat de regering er beter aan doet bedrijven die nog over gronden beschikken die aan het bedrijf grenzen, te laten uitbreiden. De regering kan hen daarbij helpen door de BPA's.

Ik herhaal met klem dat de probleemstelling compleet uit haar verband wordt getrokken als men de delocalisatie enkel toeschrijft aan de Europese subsidies.

Indien de regering geen maatregelen neemt en de bedrijven verder de duivel aan doet, zal de groep ondernemers die wenst uit te wijken steeds maar toenemen.

Men mag ook niet voorbijgaan aan de indirecte tewerkstelling die verloren gaat.

De miljardeninvesteringen in de Franse grensregio worden hoofzake-lijk uitgevoerd door Franse bedrijven en toeleveranciers.

Op middellange termijn zal het verdwijnen van de indirecte tewerkstelling grotere gevolgen hebben dan

het verdwijnen van de directe tewerkstelling.

De voorzitter : De heer De Clerck heeft het woord.

De heer S. De Clerck : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, de problematiek van de delocalisatie is zeer complex.

In zijn antwoord heeft de minister-president een aantal criteria toege-licht.

Ik ben van oordeel dat wij bijzonder omzichtig te werk moeten gaan zodat de toepassing van deze criteria geen bijkomende grenzen creëert.

Mijnheer de minister-president, ik vrees dat het criterium inzake de gemeenten met heel hoge ontwikkelingspercentages nefaste gevolgen zal hebben. Dit criterium is immers bijzonder relatief. Men moet de nodige differentiatie toepassen. Voor gebieden met een sterke industriële ontwikkeling moet, in de toekomst, worden gezocht naar een dienstenontwikkeling en zones waar specifieke nieuwe activiteiten moeten komen. Dit zijn de gebieden waar buitenlandse bedrijven kunnen worden gevestigd. De uitsluiting van gebieden die reeds een hoog ontwikkelingspercentage hebben bereikt, is strijdig met de globale Vlaamse politiek inzake het aantrekken van bedrijven uit nieuwere sectoren.

Men mag geen nieuwe discriminatie invoeren.

Ik vrees dat bepaalde zones zullen worden uitgesloten die voor de economische toekomst van Vlaanderen van kapitaal belang zijn !

De voorzitter : De minister-president heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, ik wens te antwoorden op de tussenkomen van de heren Brill en De Clerck.

Ten eerste, de voorstelling van de feiten zoals de heer Brill ze heeft ge-

schetst doet de waarheid geweld aan. Hij maakt er een karikatuur van.

Mijnheer Brill, tijdens uw afwezigheid omwille van uw werkzaamheden, heeft deze commissie de problematiek uitvoerig besproken.

Met de invoering van streekplatforms heb ik ik een nieuwe dynamiek willen tot stand brengen.

Ik ga wel akkoord dat de criteria nog moeten worden bijgestuurd.

Men moet echter consequent zijn : men kan niet tegelijkertijd het ene willen en het andere afwijzen.

Heel Vlaanderen staat op zijn kop als de Vlaamse regering de discussie heropent over een behoorlijke en wenselijke aansnijding van een reeds bestaand bedrijventerrein en de uitbreiding ervan.

Ten tweede, mijnheer De Clerck, zijn de criteria die ik heb opgesomd niet mijn eigen criteria. De Commissie wenst uitdrukkelijk deze criteria te hanteren. Ik kan enkel hopen dat de Europese Commissie en de betrokken Commissaris na al deze maanden eindelijk tot een beslissing kan komen.

De heer L. Brill: Mijnheer de minister-president, uw antwoord sterkt mij in mijn overtuiging dat ik hier mijn tijd verpruts. Wie niet horen wil, moet voelen. U zegt dat dit een karikatuur is, maar als wij reële zaken aanhalen, dan wil men ons hier nooit geloven. U maakt er dus zelf een karikatuur van en u moet niet zo overdrijven. Als er bepaalde dingen gebeuren, dan staat alles in rep en roer maar de regering durft geen standpunt in te nemen.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer Brill, laten wij ernstig blijven. Wij hadden het onder andere over het clusterbeleid, de streekplatforms, de subsidies en de regelgeving. Ik neem aan dat men niet weet wat er gebeurt in de regelgeving als men al drie jaar "bedrijfs-

Van den Brande

blind" is. Iedereen moet zijn eigen verantwoordelijkheid opnemen.

De heer L. Bril: Mijnheer de minister-president, hoeveel bedrijven lopen er niet weg ? U kunt daar zelf niets aan doen en u hoeft dit dan ook niet persoonlijk te nemen. U kunt niets doen aan de oorzaken die ten grondslag liggen aan deze problematiek. Als voorzitter van de Vlaamse regering kunt u enkel proberen er paal en perk aan te stellen.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer Bril, hoe verklaart u

dan dat er in het laatste jaar 15 belangrijke Amerikaanse bedrijven naar hier zijn gekomen ? Er is niet alleen interesse, er zijn ook engagementen om hier in alle nieuwe technologieën te investeren. Daardoor zullen er nieuwe initiatieven komen. Er moeten inderdaad een aantal problemen worden opgelost, maar we hoeven er daarom nog geen karikatuur van te maken.

De heer L. Bril: Mijnheer de minister-president, ik ben het daar niet mee eens. U moet er de cijfers van de buitenlandse investeringen maar eens op naslaan. U kunt dan onmid-

dellijk vaststellen hoe sterk ze zijn gedaald. Het is niet meer dan normaal dat er een kleine heropleving komt na een forse daling.

— *Het incident wordt gesloten om 15.13 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties.

Ze worden in twee edities uitgegeven :

- de eerste, met witte kaft en het embleem van de Vlaamse Raad in goudkleur, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen ;
- de tweede, met witte kaft en met onderaan rechts de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

AZRV : Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften

BAAZ : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken

BEAG : Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

CULT : Commissie voor Cultuur

EELW : Commissie voor Economie, Energie, Landbouw en Werkgelegenheid

FIBE : Commissie voor Financiën en Begroting

HROL : Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting

LENA : Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

MEDI : Commissie voor de Media

ONVW : Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

OPWV : Commissie voor Openbare Werken en Vervoer

SAMW : Commissie voor Samenwerking

WEGE : Commissie voor Welzijn en Gezondheid